

[Gert Petersen]

arbejdsløsheden til livs. Sådan sluttede statsministeren sin manende tale.

Jeg spørger: hvornår, hr. statsminister? Der er sat årstal på, hvornår man vil komme betalingsbalanceunderskuddet til livs. Så vidt jeg husker, er det i 1988. Det lyder lidt fantastisk, men vi har alle lov til at fantasere. Slår fantasien ikke til, når det drejer sig om arbejdsløsheden, for her kan vi ikke få noget årstal, selv om det dog er det afgørende mål?

Den konservative ordfører nævnte tidligere, at hvis nu alt går så godt, som regeringen vil have det, så vil arbejdsløsheden i 1989, inden udgangen af 1980'erne, sagde han, være nede på 230.000. Det er ikke særlig imponerende, så er man da ikke kommet den til livs. Jeg vil holde på, at hvis nogen i 1960'erne havde talt om en arbejdsløshed på 230.000, var der mange, der simpelt hen ikke ville have troet på det. Men det er altså, hvad man stiller i udsigt ved udgangen af 1980'erne.

Hvornår når vi så ned på nul arbejdsløse eller 1 eller 2 pct.s arbejdsløshed, som vi havde i 1960'erne, for så mener jeg, at den faktisk er afskaffet? Hvad er regeringens målsætning? Hvornår sigter regeringen mod at nå det, som statsministeren selv kaldte det afgørende mål for regeringen? Hvornår sigter man mod at være kommet den arbejdsløshed til livs? År 2000 eller år 2010 eller i midten af næste århundrede? Det vil vi godt have besked på. Ja men det kan da også være, at det bliver tidligere, i 1991 eller sådan noget. Når man kan udtale sig konkret om betalingsbalance og for øvrigt også om statsgæld, må man også kunne udtale sig konkret om det, der er det afgørende mål, ellers er det jo bare mundsvejr, hvad jeg også er bange for at det er.

Så vil jeg godt afslutningsvis sige, at jeg synes, denne debat har vist noget meget interessant og, synes jeg, for dansk politik vigtigt. Jeg synes, der er nogle modsætninger her i folketinget, som er så fundamentale, at det bør stå klart efter en sådan debat, at et alternativ til det nuværende flertal ikke kan omfatte noget parti fra det nuværende flertal. Man kan ikke pille et enkelt parti ud af det nuværende flertal og sige: sammen med dem vil vi prøve at etablere et alternativ. Det nuværende flertal er sammentømret. Der er tale om en helt fælles holdning. Hvis jeg skal nævne nogle, som viser en vis forståelse, er

det måske i kristeligt folkeparti, jeg skal finde dem. Jeg vil godt sætte en parentes om dem.

Men når det drejer sig om det radikale venstre, er der tale om en identitet med det konservative folkeparti, som kan forbavse nogle, men som altså foreligger, og det må lære os – og jeg synes også socialdemokratiet – at skal man sigte efter et alternativ til det nuværende flertal – og det skal man – altså prøve at få skabt et andet flertal, så kan det ikke være på basis af de ledende partier inklusive det radikale venstre i det nuværende flertal. Det tror jeg også er en konklusion, som man vil drage rundt omkring i arbejderbevægelsen og i store dele af befolkningen efter en debat som denne, hvis overhovedet man vil bevare sin troværdighed herinde, og det er jeg sikker på man vil. Det er den nødvendige konklusion, som må drages efter denne debat.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg har hørt fra nogle af de mennesker, der har siddet og lyttet til denne debat i radioen, at man faktisk er i tvivl om, hvorvidt forlængelsen af de kollektive overenskomster også dækker de virksomheder, som står uden for Dansk Arbejdsgiverforenings og LOs overenskomstområde inden for den private sektor. Det vil jeg bekræfte at de selvfølgelig gør. Enhver arbejdsgiver vil med den lov i hånden kunne begrænse lønstigningen til 2 pct., henholdsvis 1,5 pct., inden for det private område. Det vil sige, at stort set alle lønmodtagere rammes, både de offentligt ansatte, dem inden for det private, der har en overenskomst inden for Dansk Arbejdsgiverforening/LO-området, og dem, der har én udenfor. De bliver ramt i skøn, eller jeg skulle måske hellere sige uhyggelig samdrægtighed. Derfor er det alles kamp at få dette regeringsindgreb væk, og derfor er det så vigtigt, at offentligt og privat ansatte sammen organiserer en modstand mod dette. Det er jo ikke regeringen, der skal bestemme, hvornår konflikterne holder op. Det må arbejdspladserne selv afgøre.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Der er to af de ting, statsministeren sagde, jeg godt vil komme med en kommentar til. Den ene handler om den bundne opsparing.